

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Από την περίφημη συλλογή των ανέκδοτων ερωτικών επιστολών διασημών ανδρών και γυναικών, τις οποίες συγκεντρώσε και έξεδωσε ή Γαλλίς συγγραφέας κ. ANNI NTE PEN).

Η Γκρατσιέλλα προς τὸ Λαμαργίνο.

Ο γιατρός ελεγε πως θά πεθάνω σε τρείς ή μέρες. Σου γράφο λοιπόν για να σ' αποχωρήσω πριν χάσω ολότελα τις δυνάμεις μου... Ω! αν βρισκόσουν εδώ, ασφαλώς θά τούσα... Μά δεν ήταν αυτό τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ο Θεός θέλει να με πάρω κοντά του. Σε λίγο θά βρισκόμαι πλά στον οίκανό κ' από κει θά σε συλλογίζομαι. Έσθ, όταν δέν θά υπάρχω πιά, άγάπα την ψυχή μου. Σου άφίνω τὰ μαλλιά μου πὸ τὰ ξένομα την περισμένη νύχτα έπιπθες για σένα. Αφίρωσέ τὰ στὸ Θεό σ' ένα παρεκλήσιο της πατρίδος σου, για να βρισκεται έτσι κοντά σου και δικό μου!

Η Τσάγγκ-Τσι προς τὸν Αυτοκράτορα της Κίνας.

Μεγαλειότατε, ξέρετε πως άνηκο σ' ένα σέγγου πὸν με λατρεύει. Έν τούτος μὸν προσέφερε τὸν ύπερομα μαργαριτρία.

Τὸ δόρο σας έκανε την καρδιά μου να ταραχί και τὸ μαλιό μου να θολώσει... Καί για μὸν στιγμή κάφοσμα τὰ μαργαριτρία σας στὸ κόκκινο μεταξὸν φρεσινά μου.

Η ομογένειά μου είν' άδρονική και, καθὼς ξέρετε, τὰ περιπτερά της βρισκονται πλά στους άναστορευκὸς κήπους. Ο σέγγους μου πάλι είνε ένας λιτὸς γενναιωτέρους στρατηγὸς σας καί πολλές φορές βίσκετε τὴ χροστή του λογική στὸ στήθη του εγγυθόν.

Δέν άμφιβάλλω δι τὰ αίσθητά της Μεγαλιωτήτος σας είνε άγνά και βιηκά σαν τὸν ήλιο και τὸ φεγγάρι. Μά θέλω να μείνω πιστή σ' έκεινον, κοντά στον όποιο οριστικα να ζήσω και να πεθάνω.

Επιστολιόμ λοιπόν στη Μεγαλιωτήτά σας τὰ διὸ μαργαριτρία μου, μὸν διό άδραμα κρείονται αὐτὴ τη στιγμή στην άκρη τὸν ματιῶν μου.

Ο νετ Σαιν-Περ προς τὴν Ίουλιά.

Ίουλιά, άφρησέ με ν' άναυθώσω... Έχεις φλογισί τὸ αίμα μου, με κάνεις να τρέμω, με κάνεις να σωτάω... Η επιστολή σου καιε άπό άγάπη κ' ή φλόγα της μ' άγγίζει την καρδιά.

Μα γιατί μὸν άπευθόνεις τούτους έξορισμοῦ; και τότες ίκασεις, τὴ στιγμή πὸν ξέρες δι δέν έχεις παρά μὸν διατάξης κ' έγὼ να κάνω δι τι θέλεις... Να, και προκάμ στη Ρώμη θά βάλω σαν τὸ Νέρονα, φταίνε να με διατάξεις εὐν πὸν σ' άγατὸ περισσύτερο από καφετὶ άλλο στον κόσμο...

Ω, κόρη άσύγχριτη, φεύγω... Μά φεύγω εὐτυχισμένος, αφού εὐν με βεβαίωσε πως δέν θά με λησμονήσης ούτε στιγμή... Ο λόγος σου μὸν φτάνει... Πιστεύω σ' εδένα, ύπως ποτεῖν και στὸ Θεό...

Όσο για μένα, τί να σου ύποσχεθὸ και τί να σου πῶ;... Τὸ μόνο πὸν σου λέω είνε δι τὸ, δι υπάρχω μόνο για σένα κ' δι θα πεθάνω εὐτυχισμένος για σένα, αν τὸ θελήσης...

Χαίρε, άγαπημένη μου... Τὸ ταξιδιομόμ άμάξι φεύγει και πρέπει να τὸ πάρω άμέσως. Θά σου γράφο από τὸν πρώτο σταθμὸ πὸν θά κάνομαι... Χαίρε...

να ζήσουμε στην Ελλάδα... Μὸν έλεγε δι είνε παιδι πλουσίας οικογενείας βιομηχάνων τὸ Μπαρτιό και δι είνε νεφορέμιος στὸ Παρισία να σπουδάση ζωγραφική στη Σχολή των Καλών Τεχνῶν... Αμέσως μετανορή για τὸν ελγα... κάπως ένδραρνη. Έγώμια στ' έχετε ν' άφήσω ήσυχά τη ζωή μου... Δέν τὸν έδέχτικα πιά... Δέν άπήνησα στὰ φλογερά του γράμματα... Όταν άκουσα τὸν δαρβολιόμ, ένα κακό προσήθημα έσφίξε την καρδιά μου. Έτορξα στὸ παρόδημ και εδρα κάτω στὸ πεδοβόμιο τὸν Εγγένο Μπαρτιό νεροβό, πλόντα στὸ αίμα του... Απούμα κατακάτω για τὸν πόσορο θάνατό του. Ήταν ένας όρασις καί άγενεζὸς νεός...

Στὸ άκόλουθο φίλιό θά συνησισμε την περιέγρη αὐτὴ ιστορία, στην όποιαν άνεμίζη και ὁ μέγας Ίουλιος Κλαρετὸ, ὁ Διευθυντής της Γ'Αλλογίς Κομωιδίας.

Όσοι από τὸς γεννοτιότερους ένθιμοίνονται τὴ γοητευτική Έλένη Κεβαλιερατόν — δι πολυόφθιμο φίλοι της και ή σημαθιότιέ της στὸ Αρσάσειο — θά διαβάσουν ασφαλώς με ευχαρίστηρι τὸ περιεργότερο κεφάλαιο της ζωής της.

Η προεδρίνα νετ Τουρζέλι προς τὸν Χ...

(Επιστολή ύπαγορευμένη από την ίδια στην επθανάτιο κλήνη της και γραμμένη από την καμαριέρα της).

Πλάσμα σκληρό και κακοποιό, δέν κοροδοτρίζες πιά να με καταδώνης;... Δέν σου φτάνει δι με βασάνησε, μ' έξευτέλισες, με ταπεινώσες; Θέλεις να με κάνης να χάσω και τη γαλήνη τὸν τάφο;

Πριν σέ γνωρίσω, ήμουν άθώα και άγνή, μά άφόντου σ' άντίκριμα, έχασα τη γαλήνη μου... Αφόντου άκουσα τὰ λόγια σου, έγνα ένοχη κ' έγκλημάτιας... Έσθ πὸν μ' έσπαρξες πρὸς την καταστροφή, με πῶν δικαίωμα τώρα με βασάνησες;

Πὸν είνε ὁ φίλοι μου πὸν θά με παρηγοροῦσαν; Η άντηρία μου τὸς τρομάζει. Κάνεις δέν τοίμαί να με πλησάρω... Είμαι συντριμμένη και μ' άφίνω χωρίς βοήθεια! Πεθάνω και κανεις δέν κλάκει κοντά μου. Όλοι μὸν άφροντῖται την παρηγορία τους. Ο ελκτος τὸν άνθρώπων σταματάει στην άκρη της άβύσσου, στην όποιά ὁ έννογος κατακνλάει... Η τρυφίς τὸν σταφάζουν και κανεις δέν άκούει της άτελειωμένες του κραγές.

Κι ὁ σέγγους μου, τὸν όποιν έπρόσβαλα, ὁ σέγγους μου πὸν μόνος θά ελεγε τὸ δικαίωμα να με τιμωρή, βρισκεται μακριά μου... Θά ύποτασσόμουν στην έκδικη τὸν και θά έννοιωθα τὸν έαυτό μου κάπως έξυλασμένο... Μά αυτός, άδυσχοιητος και τρομερός, με παρόδωσε σέ σένα, σέ σένα πὸν με άναγνώρισε... Σε σένα πὸν σ' άντιγράφα τόσο και πὸν θυσία πρὸς χάρη σου τὰ πάντα, για ν' άντιγράψω τώρα στὰ μάτια σου τὸ μίσος και την περιφρόνηση... Αφρησέ με τὸν άλγιστον ν' άναυθώσω ήσυχή... Γιατί βιάζομαι τόσο να πεθάνω;... Ω, Θεέ μου, Θεέ μου! λήθησον με κ' έλα να μὸν παρασταθής στις τελευταίες μου στιγμές...

Έσθ, προδότη και σκληρὸ, φῦγε από δι... Ποιά καινοτομία λίσσα σέ κνριόσες και δέν μ' άφίνεις να ήρησάωσ ούτε στιγμή;... Φοβάσαι μήπως νοιώσω κάποια γαλήνη πεθαινοντας;... Φύγε άθλιε... Φύγε, ταπεινό πλάσμα... Φύγε, χυδαίε άνθρωπε... Αφρησέ με να πεθάνω χωρίς την παρουσία σου...

Ο δουξ νετ Ριεαλι προς τὴν πριγκήπισσα Α' Μαλα-Σαρλόττα τὸν Βαλουά.

Μὸν γράφετε πως δέν θέλετε να σαρφανδοντιώ πιά εἶσι τη ζωή μου;... Φοβάστε μήπως άνακαλυφθὸς καθὼς θά μπαινὸ στὸ άνακτορὸ σας και με τὰ γινεαία τουτὰ πὸν φορῶν δέν μπορέσω ν' άμυνθῶ;...

Ε, λοιπόν, δέν θά τὰ ξαναφρέσω πιά... Έγὼ είνω άλλο τρὸπο πὸν βολικό; βρήκα τὸ μέσο να μπαινὸ μέσα στα σπίτια, χωρίς να περνῶ άπ' την πόρτα... Μή με ρωτάτε πῶν είνε τὸ μέσον αυτό... Τὸ μόνο πὸν σας λέω είνε δι τὰ μεσάνυχτα άνορθὸς θά βρισκαμαι στὸ γκουάκι τὸν δοματίου σας, μέσα στὸ όποιο φιλάτε τις λιχουδιές σας...

Μόλις θ' άκούσετε τρείς γυπνους, άνοιχτε τὸ και θά βρεθῶ στην άγκαλιά σας...

Η Λαϊδή Νικομολόνι προς τὸν ίππότη νετ Μαγεμπονά.

Σήμερα πὸν είμα ολόμνοχη, σηκώθηκα πὸν πρωί για ν' άπολαύσω την έλευθερία μου... Όλοι ὁ δικαί μου έχουν φεύγει για τὸ Καντόντερον... Είμα μόνη, άπόλυτη νικη τὸν σπιτιού... Θά γελούσατε πῶν αν με βλέπατε... Η ερίνα σας βρισκεται έπάνω στὸ τραπέζι μου... Η επιστολές σας είνε σκουριόσες έπάνω στα γόνάτα μου... Τὸ σπυράκι μου τὸ έγὼ άναποδογγομένο...

Εὐλόγο αὐτὴ τη στιγμή τὰ ταξιδιομεία... Χάρις σ' αὐτά, μισὸς και διαβάξω μέσα στην καρδιά σας, παρ' ὅλη την άπόσταση πὸν μᾶς χωρίζει... Πίστα ὁ έρως δέν όφειλε σ' αὐτά! Τὸ θησαυρὸς για τὸς ερωτευμένους ή επιστολές, πῶν άνακοιφισίς της καρδιάς, πῶν γοητεία!...

Πὸση ευχαρίστηρι νοιώθω τώρα πὸν σᾶς γράφο... Η πέννα μου τρέχει άπάνω στὸ χαρτί κ' άκόλουθι τη φαντασία μου... Τὸ ύφος μου είνε άλλο τρυφερό, άλλο σοβαρό, άλλο έλαμμένο, άλλο πληκτικό, μά πάντα άληθινό...

Μά ξέρω, άγαπημένη μου Αλφρεδ, πὸς είσαι έπειθή και θά με συχωρέσης γιατὸ δέν ξέσω να γράφο μὸν επιστολή... Καί δις καταβάλλω κάθε προσπάθεια για να σ' ευχαριστήσω τὰ γραμμένα μου...

Η μόνη μου σκέψης τώρα είνε πότε να σέ ξαναδοῦ... Μόλις συλλογίζομαι αὐτὴ την εὐτυχιμένη στιγμή, μὸν έρχεται να τρελλάθῶ. Ω! πότε, τέλος πάντων, τὰ μάτια μου θ' άντικροῦσουν πῶν τὰ δικά σου;... Πότε θ' άκούσω την άγαπημένη σου κ' άμονική φωνή να μὸν φημιόνη λόγια γλυκά και γοητευτικά;... Ω!... πὸς ή καρδιά μου σφιγγεται και γνιπεται δι τὸ σκέψη αὐτὴ!... Αλφρεδ, άγαπημένε μου Αλφρεδ, ξαναγράψετε, ξαναγράψετε λοιπόν!... Α... αν ήσον εδὼ, γλυκέ μου και καλέ μου, μὸν φαντασε πως θά εἶσθα αν έπί τέλους τὸν τρὸπο για να σέ πείσω δι ποτὸ καμιά γυναικά δέν άφάνησε πὸν φλογερό από μένα... Ελα!... Ελα!...

Η δεσποινίς νετ Λεσπινὰς προς τὸν κ. νετ Γκιρμιέ.

Σέ κάθε στιγμή της ζωής μου, Υποφέρω, σᾶς άγαπῶ και σᾶς περιμένο.

